

Eliška: Pan Tomáš Zikmund se narodil během druhé světové války. Vzpomíná na své dětství v Jičíně, kde vyrůstal v bytě s rodiči, prarodiči, sestrou a tetou. Pana Zikmunda už od gymnázia zajímala elektrotechnika, a proto chtěl jít na ČVUT.

Jenže jsem neměl dělnický původ, tak jsem se tam nemohl dostat, ale rodiče nějakým způsobem zjistili, že tam otevřeli takzvaný nultý ročník, kde ty studenti přes den pracovali, a já jsem tedy pracoval u míchačky od 8 do 4, o od půl pátý se chodilo na přednášky, no o to si dovedete představit po takovéhle práci, jak ten student studuje, že jo. Tak to jsem tam vydržel 3 roky a musel jsem to vzdát. Pak jsem šel na vojnu a po vojně jsem vlastně nastoupil do rozhlasu.

Elen: Ke zvukařině se poprvé dostal právě už na vojně, v Milovicích u tankistů.

Měl jsem na starosti takový ten vysílací park, to kolem spojařů, ale protože mě bavila zvukařina už od gymnázia. Tam byla veliká dechová kapela, tak jsem se dostal ke zvukařině a točil jsem pro ně snímky. Takže jsem byl jednou nohou v tanku a druhou nohou u hudby, a to mě pak provázelo vlastně až do teďka, ta muzika.

Kačka: V srpnu 68 pan Zikmund se svoji manželkou jeli do kempu na týdenní dovolenou. Když se ráno probudili, zjistili, že půlka kempu je pryč, protože Československo napadli Rusové.

My jsme měli půjčené auto od rodičů, trabanta, tak jsme sbalili věci, nabalili jsme to do toho trabanta a jeli jsme zpátky domů, a jeli jsme dva dny, protože to bylo všude...auta, tanky vojenský, všude samý kontroly a teď prespat se nikde nedalo. A když jsme přijeli na kraj Prahy, tak na nás nechtěli pustit domů, do té Prahy, tak to bylo docela takový vypjatý. Tak naštěstí jsme uměli rusky, protože já jsem měl ruštinu někdy od pátý třídy, no a ta domluva s tima vojákama bylo hrozný.

Eliška: Když se vrátili, všude v Českém rozhlasu byl nepořádek.

Tady byly poničený věci, všechno, co jsme tady měli v těch skříňkách ted bylo vytrahaný a odnešený. Byl tady nepořádek. Dole byly nějaký postřílený dveře, co si pamatuju, v těch studiích.

Elen 2: Rusové se po vpádu do budovy Rozhlasu snažili přerušit jeho vysílání. Díky šikovnosti rozhlasáků se jim to ale dlouho nedařilo.
pokr. historky

Tady byl hlavní přepojovač, kde když se ocat vysílalo, tak mezi těmi vysílači, třeba jeden z nich byl v té své Hloubětíně, tak ten signál vocat z té hlasatelný šel na ten hlavní přepojovač, a tam se to šňůrou propojilo do té fabriky a viselo se od tamtad. Když jsem ty vojáci dostali dovnitř, tak vytahali ty šňůry a mysleli si že to vysílání je přerušeny, jenže ti naši technici předpokládali, že se to stane, tak to ze zadu proletovali, aby to bylo připojený, i když se vytahají i ty šňůry.

Elen 2: S normalizací se změnila i podmínky v Českém Rozhlase.

My jsme třeba nemohli vůbec natáčet v kostelích, varhany se netočili, duchovní muzika se nedělala, no ten program byl užitej na míru typu okupační době.

Elen: Pan Zikmund pracuje v českém rozhlase od roku 1967 až dodnes.

Dotáhl to až na vedoucího tvůrčí skupiny elévů. A své znalosti a zkušenosti tak předává studentům.